

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/113/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3222010119
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3222010119.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Jozefa Janíka na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. októbra 2022 prejednal odvolanie obžalovaného S. S., nar. XX.XX.XXXX v C. nad C., trvale bytom C. nad C., J. Z. XXX/XX, t. č. vo výkone väzby v ÚVTOS a ÚVV Ilava, na verejnom zasadnutí prítomného, ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 6T/33/2022 zo dňa 17.08.2022 a jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného S. S. zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 6T/33/2022 zo dňa 17.08.2022 bol obžalovaný S. S. uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Tr. zák., pretože v presne nezistenom čase približne od 00:15 hod. do 01:58 hod. dňa 26.03.2022 v priestoroch herne s názvom MAGIC CLUB v Bánovciach nad Bebravou, ul. Trenčianska cesta, počas otváracích hodín vzal zo stolíka pri jednom z hracích automatov čiernu koženú peňaženku zn. LARA BAGS, spolu s rôznymi osobnými dokladmi a finančnou hotovosťou v sume 390,- €, ktorej majiteľom bol poškodený E. E., ktorý si peňaženku nechal voľne položenú na jednom zo stolíkov pri hracích automatoch bez dozoru, od ktorého sa na niekoľko minút vzdialil, pričom obvinený túto skutočnosť využil a peňaženku si schoval do vnútorného vrecka svojej bundy, pričom predtým z nej vybral finančnú hotovosť v bankovkách v sume 390,- €, ktoré si následne priamo v herni vložil do zadného vrecka nohavíc, čím tak poškodenému E. E. spôsobil škodu v celkovej výške 390,- €.

Bol za to odsúdený podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l), n), § 37 písm. m) a § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. mu bolo uložené ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. mu bola uložená povinnosť nahradiť poškodenému E. E. škodu vo výške 8,18 €. Napokon podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bol poškodený E. E. so zvyškom svojho nároku na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Tento rozsudok však nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote obžalovaný napadol odvolaním čo do výrokov o treste a o náhrade škody.

V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajkyne uviedol, že pokiaľ ide o výrok o treste, považuje ho za neprimerane prísny, keď súd prvého stupňa pri jeho ukladaní nezohľadnil dôsledne všetky zásady ukladania trestov uvedené v ustanovení § 34 Tr. zák. a tiež na zásadu primeranosti, ktorá úzko súvisí so zásadou individualizácie trestu. Má za to, že bola porušená práve zásada primeranosti trestu, nakoľko súd prvého stupňa síce apeluje na jeho trestnú či priestupkovú minulosť, avšak ako vyplýva z celého trestného konania, tak od jeho začiatku až doposiaľ sa ku skutku v celom rozsahu priznáva, skutok úprimne ľutuje, spôsobenú škodu poškodenému takmer celú nahradil, spolupracoval s

OČTK i súdom, urobil vyhlásenie o vine v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. a v súčasnosti je za tento trestný čin vo väzbe, v ktorej všetko dodržiava. Navyiac samotný súd prvého stupňa mal za to, že je u neho potrebný výkon ochranného liečenia, ktoré mu uložil, a že toto ochranné liečenie je najdôležitejšou prevenciou pred páchaním ďalšej trestnej činnosti jeho osobou, s čím súhlasí a chce sa mu podrobiť. Aj z tohto pohľadu ale považuje uložený trest za neprimerane prísny z hľadiska ochrany spoločnosti a jeho nápravy. Súd prvého stupňa mu totiž uložil trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, pričom po úprave hornej hranice trestnej sadzby mu mohol uložiť „až“ 16 mesiacov. Navrhol preto, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a aby vo veci rozhodol sám rozsudkom podľa § 322 ods. 3 Tr. por.

Obžalovaný svoje odvolanie písomne odôvodnil aj sám. Dodal, že bezprostredne po zadržení vydal odcudzenú hotovosť a má kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti. Svoje odvolanie smeroval aj voči výroku o náhrade škody - o odkázaní poškodeného so zvyškom jeho uplatneného nároku na civilný proces. K tomu uviedol, že tento výrok nemá oporu vo vykonaných dôkazoch. Navrhol, aby mu odvolací súd uložil miernejší trest a aby vypustil z napadnutého rozsudku výrok o odkázaní poškodeného na civilný proces.

Obžalovaný do konania verejného zasadnutia doručil odvolaciemu súdu aj písomný návrh na vykonanie dôkazov. Konkrétne navrhol, aby odvolací súd predvolal a vypočul ako svedkyňu jeho matku P. S., pričom jej výsluchom chce preukázať, že ho matka potrebuje mať v spoločnej domácnosti čo najskôr, aby jej vedel finančne pomáhať. Napokon navrhol vykonať ako listinný dôkaz hodnotiacu správu na jeho osobu z ÚVV Ilava, nakoľko chce preukázať, že svojím vzorným správaním preukazuje kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti, ako aj prehodnotenie svojho doterajšieho spôsobu života.

Vyššie uvedené návrhy odvolací súd na verejnom zasadnutí v zmysle § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať, nakoľko ich považoval za nadbytočné.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní v konečnom návrhu:

- prítomný prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za správny a zákonný, a preto navrhuje, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné,
- obhajkyňa obžalovaného poukázala v celom rozsahu na svoj konečný návrh, ktorý bol uvedený v písomných dôvodoch ňou vypracovaného odvolania, obžalovaný sa pripojil k návrhu obhajkyne a nechcel nič viac dodať.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku (o treste a o náhrade škody), ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a takto dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytkaná žiadna chyba a odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Výrok o vine urobil súd prvého stupňa po tom, čo postupom podľa § 257 Tr. por. prijal vyhlásenie obžalovaného o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe.

*** K výroku o treste ***

Podstatou odvolania obžalovaného bola najmä neprimeranosť uloženého trestu odňatia slobody spojeného s jeho výkonom.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že u obžalovaného zistil jednak 2 poľahčujúce okolnosti - § 36 písm. l), n) Tr. zák., ako aj 1 priťažujúcu okolnosť - § 37 písm. m) Tr. zák., a preto zákonom ustanovenú trestnú sadzbu (0 až 2 roky) upravil tak, že znížil hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, pričom rozpätie trestnej sadzby, v ktorej obžalovanému následne ukladal trest, bolo od 0 do 16 mesiacov. Vyhlásenie obžalovaného o vine zo spáchania skutku pritom vzhľadom na ustálenú súdnu prax zohľadnil ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zák., nakoľko to

považoval za primerané a najmä vzhľadom na zistené okolnosti týkajúce sa osoby obžalovaného (trestná a priestupková minulosť obžalovaného, jeho sklony k páchaniu protiprávnej činnosti majetkového charakteru pod vplyvom alkoholu, závislosť od užívania alkoholických nápojov) aj žiaduce. Následne pri určovaní konkrétnej výmery trestu odňatia slobody zohľadnil spôsob spáchania skutku (obžalovaný pod vplyvom alkoholických nápojov sa s úmyslom obohatiť zmocnil cudzej peňaženky a v nej uloženej finančnej hotovosti v sume 390,- €), charakter spáchanej trestnej činnosti (trestná činnosť zasahujúca do majetkových práv tretích osôb, ktorá je z pohľadu umiestnenia v trestnom zákone a povahy záujmu chráneného trestným zákonom vnímaná ako menej závažná), spôsobený následok (obžalovaný sa síce zmocnil peňaženky a hotovosti v nej uloženej, avšak hotovosť v sume 381,82 €, ktorá bola u obžalovaného v čase jeho zadržania orgánmi činnými v trestnom konaní zaistená, bola následne vrátená poškodenému), ako aj pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Zohľadnil taktiež to, že obžalovaný s orgánmi činným v trestnom konaní už od začiatku spolupracoval a prejavoval svoj vnútorný postoj k spáchanej trestnej činnosti, ktorú ľutuje. Zohľadnil napokon aj formu zavinenia obžalovaného vo forme úmyslu ako závažnejšej formy zavinenia. Ďalej zohľadnil aj to, že zo znaleckého psychiatrického posudku vyplýva, že obžalovaný je závislý na užívaní alkoholických nápojov, pod vplyvom ktorých dochádza u neho k odbúraniu zábran (pod vplyvom alkoholických nápojov je „ochotný“ páchať protiprávnu činnosť), pričom o týchto svojich sklonoch obžalovaný vie.

S vyššie uvedeným podrobným a presvedčivým odôvodnením súdu prvého stupňa sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a poukazujúc na jeho navyiac k odvolacím námietkam obžalovaného dodáva nasledovné:

Vyhlásenie o vine neznamena „automaticky“ bez zohľadnenia ďalších skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu (§ 34 Tr. zák.) povinnosť súdu obžalovanému uložiť trest odňatia slobody v takej výmere, ktorá by inak nezodpovedala zásadám ukladania trestov (§ 34 Tr. zák.).

Odvolací súd ďalej uvádza, že pri určovaní druhu a výmery trestu súd prvého stupňa správne prihliadol okrem iného aj na predchádzajúci život obžalovaného so zvýraznením jeho recidívy majetkovej trestnej činnosti, pričom stíhaného skutku sa dopustil len krátko po tom, čo vykonal nepodmienečný trest odňatia slobody uložený mu za ten istý prečin vo výmere 16 mesiacov (vykonal ho iba dňa 22.01.2021). Z tohto pohľadu odvolací súd považuje nápravu obžalovaného za podstatne sťaženú, keď predošlé sankcie (najmä nepodmienečné tresty odňatia slobody, ako najprísnejší druh trestu) nevedli obžalovaného k vedeniu riadneho života na slobode už bez páchania trestnej činnosti. Nemožno opomenúť ani predchádzajúce postihy obžalovaného v priestupkových konaniach, najmä majetkovej povahy, ktoré rovnako svedčia o jeho neúčte k dodržiavaniu právnych noriem a vedeniu riadneho života.

Z hľadiska týchto skutočností preto i odvolací súd dospel k záveru, že u obžalovaného neprichádza do úvahy uloženie iného druhu trestu ako trestu odňatia slobody spojeného s jeho výkonom, pretože len takýto trest môže splniť svoj účel v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák.

Z takto rozvedených dôvodov uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov nepodmienečne, t.j. v hornej polovici upravenej trestnej sadzby, nemožno v žiadnom prípade považovať za neprimerane prísny a ani uložený v rozpore so zásadami ukladania trestov (§ 34 Tr. zák.) tak, ako to majú na mysli ustanovenia § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. por.

K tomu odvolací súd dodáva, že nebyť vyhlásenia obžalovaného o vine, musel by mu byť nepochybne uložený prísnejší trest odňatia slobody, a to pri hornej hranici upravenej trestnej sadzby, ktorá by v takom prípade prichádzala do úvahy (do 16 mesiacov).

Správne bolo napokon aj zaradenie obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Napokon je potrebné k odvolacím námietkam obžalovaného dodať, že účel trestu je iný ako účel ochranného opatrenia. Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie

páchateľa spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Tr. zák.). Naproti tomu účelom ukladania ochranných opatrení nie je spravodlivé potrestanie páchatela, ale ochrana spoločnosti (príp. aj samotnej osoby, ktorej je ochranné opatrenie uložené), pričom sudy majú prihliadať aj na potrebu liečenia, výchovy či dovŕšenia nápravy páchatela alebo inej osoby.

*** K napadnutému výroku o náhrade škody ***

Obžalovaným napadnutý výrok o náhrade škody súd prvého stupňa odôvodnil tak, že poškodenému bola orgánmi činnými v trestnom konaní vrátená suma vo výške 381,82 €, ktorá bola zaistená u obžalovaného pri jeho zadržaní. Po vyplatení uvedenej sumy však poškodený svoj riadne a včas uplatnený nárok na náhradu škody voči obžalovanému žiadnym spôsobom neupravil a naďalej sa domáhal náhrady škody v uplatnenej výške 390,- €. Preto súd prvého stupňa poškodeného so zvyškom jeho uplatneného nároku na náhradu škody (vo zvyšnej časti v sume 381,82 €) odkázal na civilný proces, pretože považoval za sporné, z akého titulu si poškodený tento zvyšok voči obžalovanému aj naďalej uplatňuje.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. na civilný proces alebo na konanie pred iným príslušným orgánom odkáže súd poškodeného tiež so zvyškom jeho nároku, ak mu nárok z akéhokoľvek dôvodu prizná len sčasti.

Takéto rozhodnutie súdu prvého stupňa o zvyšku uplatneného nároku poškodeného na náhradu škody, stotožňujúc sa s vyššie uvedenou argumentáciou a s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenie, považoval odvolací súd za správne a zákonné. Odvolací súd dodáva, že uvedené rozhodnutie vôbec neznamena, že poškodený bude v civilnom procese so zvyškom svojho uplatneného nároku na náhradu škody aj úspešný.

Z takto rozvedených dôvodov preto odvolací súd odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.